

Upognjen

Vir: A. Čerin, Časnik

Zadnjič sva se z ženo sprehajala po Golovcu in srečala družino – oče in mama v poznih tridesetih, hčerka – kakih 12 let, sin kakih 8. Prav ste prebrali, srečala sva družino, ki se je sprehajala po gozdu. To je danes kar velika redkost. Da oče in mama odtrgata od ekranov otroke in jih odpeljeta v gozd. Po navadi srečujeva le posameznike ali pare s psi – pogosto z več psi, tudi s štirimi psi. Ali pa tekače.

Pokončna mama in upognjen oče

Hodili so pred nama – kakih 20 m – ravno tako hitro kot midva, tako, da sem jih lahko s pogledom spremljal kakih 15 minut. Pogovora nisem slišal. Ne vem kaj mi je, a odkar se ukvarjam z zakonci, družinami, bolj opazim odnose med ljudmi. Tudi preko telesne govore.

Pri tej družini mi je najprej padla v oči razlika v drži telesa – med mamó in očetom. Mama je držala hčerko za roko, hodila je pokončno, samozavestno – kako naj rečem – z nekakšno odločnostjo in vedrino. S hčerko sta se v miru nekaj menili.

Oče pa je hodil sključen v grbo, nič ga ni zanimalo, s pogledom v tla, ... v svojih mislih. Upognjen. Dajal mi je občutek skoraj zlomljenega človeka. Sin je kot zmeden “satelit” tekal okoli, nekaj metrov za vsemi, metal palice, stikal za gobami, ... in verbalno silil v očeta, da bi vendarle vzbudil njegovo pozornost. Do takrat, ko so se naše poti ločile, mu ni uspelo.

Prispodoba današnje družine

V tej družini, v teh nekaj minutah naše skupne poti, sem zaznal prispodobo današnje slovenske družine. Videl sem samozavestno žensko, ki se zaveda svojega žensko-materinskega poslanstva, ki radost bivanja kot ženska jasno ter z vso predanostjo – simbolno izraženo celo v drži telesa – predaja naprej. Hčerki. Hvala Bogu!

Videl sem upognjenega moškega, ki se ne zaveda trenutka v katerem je, ki živi v svetu svojega trenutnega projekta. Morda povsem nepomembnega. Dogajanje v družini ga ne zanima. On je “drugje” in svojega moško-očetovskega poslanstva ne opravlja. Sinu že s telesno govorico predaja držo upognjenega človeka. Sin od očeta ne dobi občudovanja, ne dobi spoštovanja v obliki “opazil sem te”, ne dobi niti potrditve, da je daleč vrgel palico, ne dobi nobenega odziva. Le ignoranco ali po domače: *nisi vreden, da te pes pošči*. Najhuje.

Občuduj me, bodi ponosen name!

Fantki, že ti prav ta mali, si želijo, da jih oče – ne le mama (mama občuduje prevečkrat, pretirano in za “vsako figo”) – spoštuje, občuduje, da je nanje ponosen, da jih spodbuja, je navdušen, da jim je blizu. Če tega ni, fantje občutijo lakoto po očetu. Občutijo “luknjo”. Luknja pa vedno “izraža potrebo” po tem, da se napolni. In luknja se vedno napolni. Ne z dobrim. Nekje sem prebral, da se taka luknja napolni z demoni: z dvomi in strahovi, z nezaupanjem, s cinizmom.

A fantek ne bo nehal “metati palice”, ne bo nehal vzbujati pozornost, ne bo nehal “zbujati” očeta, ... A to bo počel na vedno bolj devianten in uničujoč način. Negotov kakor bo, bo to počel na vedno bolj nezakonit način in “očeta” si bo poiskal v tolpi.

Ali pa se bo ‘zaprl v ekran’, v svet igríc, kjer bo kot virtualni junak dobival potrditve v obliki točk in vzpenjanja v hierarhiji namišljenega sveta. Ali pa bo odšel v svet pornografije in deviantne spolnosti. Kjer bo dobival potrditev.

V manj črnem scenariju pa bo postal poslovni moški, poln denarja in nakopičenih stvari, obkrožen z mnogimi dekleti. Še vedno bo “metal palice”, razkazoval moč. Da bi ga oče vendarle opazil.

Upanje je!?

Upam, da bo slovenski, evropski moški počasi prišel “k sebi”. Da bo sinovom povedal – z vsem kar je – z besedami, dejanji in tudi z držo telesa, kaj pomeni biti moški. Kaj pomeni biti moški ustvarjen po Božji podobi. Bo pa težko brez podpore ženske. Ker moški preprosto ne opazi, ženska pa. Ženska je ključ do odnosa.

Bog daj, da bo žena tega fantka opazila moževo upognjenost, uvidela fantkovo “luknjo” in oboje vzročno povezala. Bog daj, da bo to, kar je opazila, izrekla – pravzaprav izrekala – vztrajno in ljubeče. In Bog daj, da bo mož dovolj ponižen (prim. [Ps 69,33](#)), da ženo poslušal, tudi sam uvidel svojo upognjenost in možne posledice za fantka, ki bo enkrat mož – upam da ne – upognjen.